

Колб І.О., кандидат юридичних наук

**ПРО ЗМІСТ ОСОБЛИВОСТЕЙ ЗАСТОСУВАННЯ
ЗАХОДІВ БЕЗПЕКИ ЩОДО ОСІБ, ЗАСУДЖЕНИХ
ДО ДОВІЧНОГО ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ**

У міжнародно-правових актах, що стосуються застосування заходів безпеки (фізичної сили, спеціальних засобів і зброї) до осіб, позбавлених волі, включаючи й засуджених до довічного позбавлення волі, визначено основний принцип такої діяльності персоналу виправних установ (колоній), а саме: це крайній спосіб реагування на суспільно небезпечні діяння особи, з урахування її індивідуальних характеристик (вік, стать, ступінь небезпеки тощо) та особливостей утримання засуджених у відповідних установах.

Проте, як показує практика, у ході безпосередньої діяльності персоналу, пов'язаної із застосуванням заходів

безпеки до засуджених, цей принцип та підхід, що апробований у міжнародно-правовій практиці, дотримуються не завжди та супроводжується суттєвим порушенням прав і законних інтересів зазначеної категорії осіб, а також недотриманням правових підстав таких дій, що визначені в ст. 106 Кримінально- виконавчого кодексу (далі - КВК) України, зокрема щодо засуджених до довічного позбавлення волі.

Зміст цієї проблеми полягає у тому, що надмірне застосування сили до цієї категорії засуджених пояснюється, з одного боку, особливостями виконання та відбування покарання, а, з іншого, це обумовлено необхідністю забезпечення особистої безпеки усіх, задіяних у цьому процесі, учасників (ст. ст. 1, 102, 104, ін. КВК). Для того, щоб спростувати чи підтримати існуючі у цьому контексті теоретико-прикладні підходи, досить важливо з'ясувати суть соціально-правової природи кримінального покарання у виді довічного позбавлення волі.

Вивчення наукової літератури показало, що досить предметно та ефективно над розробкою зазначеної проблематики працюють такі учені, як: А.А. Бандурка, В.А. Бадира, І.Г. Богатирьов, О.І. Богатирьова, В.В. Василевич, Б.М. Головкін, О.М. Джужа, Т.А. Денисова, А.В. Кирилюк,

І.М. Копотун, О.М. Литвинов, В.О. Меркулова, А.Х. Степанюк, В.М. Трубников, І.С. Яковець та інші. Поряд з цим у контексті особливостей застосування в Україні заходів безпеки щодо осіб, засуджених до довічного позбавлення волі, дана тематика дослідження недостатньо та неповно, що й обумовило необхідність її аналізу на рівні окремо взятої наукової статті.

Проведений аналіз наукової літератури дає можливість констатувати, що допоки на доктринальному та практичних рівнях не буде доведена необхідність збереження довічного позбавлення волі та, одночасно, повної відміни смертної кари, доти це буде визначальною обставиною, що детермінує особливості змісту заходів посиленого характеру, які спрямовані на забезпечення особистої безпеки усіх учасників кримінально- виконавчих правовідносин. Це у повній мірі стосується й заходів безпеки, що застосовуються до засуджених зазначеної категорії осіб у визначених в ст. 106 КВК випадках.

Більш того, сучасні правові реалії нормативно-правового характеру, що спрямовані на видозміну змісту довічного позбавлення волі та відображені у сучасних проектах законів, не тільки ускладнюють вирішення проблем безпеки персоналу колоній та інших осіб, задіяних до процесу виконання даного покарання, але й в цілому безпеки суспільства та держави.

Свірін М.О., головний науковий співробітник Державного науково-дослідного інституту МВС України, кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник;
Коцюбинська Ю.М., науковий співробітник Державного науково-дослідного інституту МВС України

**ЩОДО ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ
ЗА ЛЕГАЛІЗАЦІЮ (ВІДМИВАННЯ) ДОХОДІВ,
ОДЕРЖАНИХ ЗЛОЧИННИМ ШЛЯХОМ:
ОКРЕМІ ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ**

Особливістю легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом (ст. 209 КК України), є здійснення тіньових фінансових операцій, завуальованих під легітимні, які в більшості своїй вчиняються з використанням підприємств та організацій, що мають статус юридичних осіб.

Відповідно до КК України суб'єктами вчинення злочинів, є фізичні особи, що являється одним із постулатів вітчизняної кримінально-правової доктрини. Однак, питання щодо доцільності визнання суб'єктом злочину юридичних осіб протягом тривалого часу активно обговорюється в юридичній літературі і залишається дискусійним. З новою силою ця дискусія продовжилась після доповнення КК України Розділом XIV-I «Заходи кримінально-правового характеру щодо юридичних осіб». Більшість науковців вважають запровадження відповідальності юридичних осіб в межах кримінального законодавства України поспішним і необґрунтованим, а також таким, що суперечить принципам кримінального права України.